

RAZLIČITOST NAS POVEZUJE I ČINI JOŠ LJEPŠIMA

U zoru, sunce se diže i obasjava park. Pospana stabla bude rane sunčane zrake i lagani povjetarac koji prolazi kroz krošnje.

Zamišljena Breza se upita: „Zar je ovo pravedno?“.

Stari mudri Hrast je načuo svojim oslabljenim sluhom kako Breza shvaća sve ono što nas može ojačati, ali i uništiti. Nije znao treba li joj odgovoriti ili pustiti da joj vrijeme otkrije odgovor.

Tada se razbudila umišljena Topola i povikala: „Zašto ja živim u ovom parku, ja zaslužujem više!“.

Hrast zatim reče: „Ti si mlado i naivno stablo i ne shvaćaš da smo svi isti. Zar je mali nježni Jasen nesposobniji od velikoga Kestena? Zar nemaju sva stabla korijen, deblo i krošnju?“

Zar sunce ne obasjava svako stablo? Zar sunce bira stabla po ljepoti, mirisu i plodovima?“ Topola zanižem od mudrih riječi koje još nikada nije čula.

Breza je bila ponosna i shvatila je da se stabla ne mjere po boji lista, mirisu, ljepoti plodova, nego se mjere po onome kakvi su iznutra.

Stabla su utonula u san zajedno sa suncem opijeni riječima mudroga Hrasta.

Izvukli su zajedničku pouku.

Različitost nas povezuje i čini još ljepšima i mudrijima.

Ivan Ljubičić, 8. b razred

Mislav Jakuš, 8. b razred